

הקטור אדיוונרו (הגאננסטר בתחפושת) ופטריק קולינס (הרופא שמתאהב בו) הרופא טעה במין

רופא ואחות מתמחים להגיע לגובה הזווה

הקולנוע האמריקאי ממשיך לרכוב על גגל של סרט חטונג וטיסה נעימה, ולי עקעק את כל הקדוש והנאצל בתרבות

רים את המקור או לא. נקמה ברומאנים זולים. מארשל הוא בהחלט סמכות הולמת לעשיית סרט כזה. הראשון שהוא מביים לקולנוע. עד עכשיו הוא היה מומחה להפקת אופרות סבון וטלוויזיה. בדיוק מהסוג שעליהן הוא מלגלג. והוא עשה אותן בכל הרציי גות הדרושה. ואכן, כאשר מתבוננים בסרט הזה, יש רושם שהוא מורכב כולו מן ההערות המטורפות של תסריטאים עיפים אשר בוחלים במלאכתם וממשיכים בה לצורך פרנסתם. אבל מפעם לפעם ממצאים רעיונות מטורפים — שכמובן נשארים על גבי הנייר — שבהם באה לידי ביטוי ניקמתם ברומאנים הזולים שהם צריכים לייצר. כך, למשל, היציע שמעל חדרהניתוחים

קשיייתקציב של ביתהחולים ושל ה- מפיקים העושים את הסדרות. אם כל זה עושה רושם של התייחסות לא רצינית לעניין חמור ומכובד, חכו עד שתראו את מהרופאים באהבה. כל מה שעוללה השלישייה צוקר-את-צוקר-את-אברמס לחברותהעופה בטיסה נעימה, הוא השראה ברורה למה שעושה גארי מארשל לבתי-החולים, או, ליתר דיוק, לסירייהטלוויזיה על בתי-החולים. מובן שכדאי להכיר את המקורות שעליהם הוא מלגלג. אחת חלק מן הבדיחות הן פשוט חסרות-טעם (למשל בעיות הגירושין של הרופא הראשי, הדומה כשתי טיפות-מים פר ג'ון). אבל ברגע שמשתלבים ברוח החצופה השולטת בכל אתר ואתר של הסרט. מתגלגלים מצחוק. בין אם מכי-

הטלוויזיה — הלא הן הסדרות שאינן נגמרות לעולם. חילול-הקודש החדש מת- יחס לפולחן בתי-החולים, שנערך בקבי- עות על-גבי המסך הקטן, פולחן שהגיע בכל הדר תיפארתו גם לישראל עם חדר- מיון. רק לשם אינפורמציה: זהו פולחן עתיק יומין, שנמשך כבר 30 שנה (ויש כאלה הסבורים כי ההיסטוריה בכלל התחילה לפני 30 שנה). אליליו הראשונים של הפולחן היו דוקטור קילדר הבלונדי ודוק- טור בן קייסי הברונטי, ובתי-החולים אי-ן-ספור שבהם התרחשו דרמות עוצרות-נשי- מה. כאשר הבעיות האישיות של צאצאי היפוקראטס ונושאות כליהם שוטעות-האי- ברים עומדות בצל סכנות-החיים ללקוחר- תיהם, שניצלים ברגע האחרון הודות ל- מסירות אי-קץ של הצוות הנפלא. למרות

סקורסזה: „אני מכיר מנסייני את בדידותו של הכוכב!“

בו ביטוי הולם להתמודדות של אדם עם אמונתו. הכוונה לארדיווקא לאמינה לפי פרשנות דתית מוגדרת, אלא להרגשת הקשר העמוקה שיש בין אדם לאמת הפנימית שלו ולכל סדריהעולם סביבו. זה יצטרך להיות סרט צנוע, לא הצגת ראויה. אני אומנם אוהב את הסרטים התנכיים רבייהמשתתפים, משום שאני אוהב קולנוע מושבע, אבל אני חייב להודות שהם אינם משרתים בהצלחה מרובה את הרעיונות שהם צריכים להי- ביא, הוא מוסיף.

מטרתו היא לחזור מבעד לצורה הי- היצוגית שבה אנשים מתלבשים או גרים, כדי להראות שהאדם, במהותו, הוא אדם, בכל תקופה ובכל מקום. אין ספק, הוא מצייץ, שגם בסרט תבוא לביטוי האלימות, שהיא חלק בלתי-נפרד מן הי- אופי האנושי, כפי שהיא באה לידי ביטוי בסרטי האחרים.

ספרו של קאזאנצאקיס הוא תריף מ- אוד, מדגיש סקורסזה, שמתכוון להקפיד על כל השלבים של תהליך הצליבה, ולי- התעקב על המצב הפוליטי של צבא רומי כובש, אשר צריך לדכא מרידה שאינה נוגעת לו.

אבל העיקר יהיה, מעל לכל ספק, הי- התמודדות שלו ישוע עם האמונה שבו, והנכונות שלו להקרבה למען אמונה זו, שמגיעה כמובן עד כדי עליה על הצלב. מי יופיע בתפקיד הראשי, זה לא ברור עדיין. דובר שרורברט דהינירו יגלם את דמות ישוע, אולם דהינירו עסוק בימים אלה בהסרת היה היה פעם באמריקה (סרט שמפיק ארגון מילצין ומביים סרגיו ליאונה), ודהינירו הוא שחקן שאינו קר- רא תסריטים כלאחרייד. הוא צריך להת- עמק, לעבוד על דמות ולחזור לתוכה. וי- כמובן שבינתיים לא היה לו זמן לקרוא את התסריט.

בינתיים גם סקורסזה עצמו עסוק, הן בחיפוש אתרי-צילום (הוא עדיין לא החי- ליט היכן יצלם), הן בתחקיר יסודי של התקופה. מתי יתחיל לצלם? „אני מקוה שבעוד שנה מהיום.“

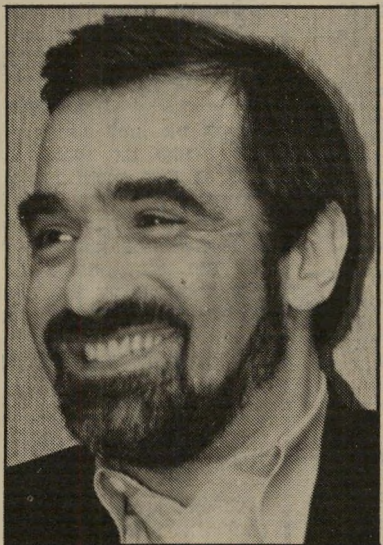
ומה על שינוי סופו של הסרט ברגע האחרון? „לתסריט לא היה סיום מוגדר די הצורך. אחד הרעיונות היה אמנז' רופרט ישיג את מבוקשו ויפיע כאורז בתוכנית של ג'רי. אבל אז שאלנו או ג'רי לואיס, השחקן, אם אומנם היו מסכים להרשות למישהו שחטף אותו, כדי לזכות בתהילה, להופיע לצידו בתוכניתו. הוא אמר בפסקנות, שלא היה מסכים לכך אף פעם. לגביו, הרגע המשפיל ביותר עבורו בכל הסרט, היה אותו רגע שבו הוא קשור לכיסא, ושני החוטפים מודדים עליו סוודר אדום (שאותו סרגה אמר), מתעלמים ממנו כאדם ומתייחסים אליו כאל חפץ. באותו רגע אמר לי ג'רי, הוא היה מוכן לרצוח כמו ידיו את שני השחקנים שעוללו לו זאת.“

אשר להרגשה כי אלילי המסך הקטן תופסים בהדרגה את מקום המישפחה, עד שאין רואים אותה כבר כלל — סקורסזה מאשר שאין זה מיקרי. „את אמו של רופרט זוכים רק לשמוע בסרט.“ הוא מצייץ, ומזכיר שהקול שייך לאמו שלו (סקורסזה אוהב לשתף את מישפחתו בסרטי-חוויותיו. גם אביו השתתף בסציי- נה אחת שנחתכה בעריכה הסופית). אשר לקריאות שלה, זה בדיוק סוג הגערות וההטפות שהוא נהג לשמוע בבית, והי- מוכרות לדחינירו מביתו שלו.

„אם שואלים אותי היום עם מי משתי הדמויות הראשיות אני מזדהה יותר, אני חייב להודות שאני מרגיש יותר כמו ג'רי.“ מודה סקורסזה, ומוסיף שהריקנות והבדידות שבחיי כוכבי-טלוויזיה בסרט מוכרות לו היטב, באורח אישי, כי כך הוא חי.

אדם ואמונה
אשר לסיורטו החדש: סקורסזה בחר בנושא, למרות שהוא שונה לגמרי מכל מה שעשה עד עכשיו (כל סרטיו מדרמטיים מאוד, לא רק כרונולוגית אלא גם בתחושה שלהם), מפני שהוא מצא

לליבו מכל הנושאים שבהם נגע עד עכשיו. „חלק גדול מן הדמות של רופרט, האובססיות שלו, זה אני עצמי. כמהו, הייתי פעם מעריך נלהב של כוכבים. כמהו עברתי את החוויה של שאיפה ללא מצרים להשיג משהו, המלווה בהרגשה

במאי סקורסזה קצת רופרט — קצת ג'רי

המזורה המופיעה כאשר אתה כבר משיג את מבוקשך ושואל את עצמך — ומה עכשיו? „רופרט פאפקין, תאלמוני התאב לגדולה, אינו מגיע לתחושה זו בסרט. זו משתקפת בדמותו של ג'רי לאנפורד, הכוכב. אבל הסיום רומן לכך, כך שרופרט הוא חלק ממני, אבל גם ג'רי, שהגיע למעמד של כוכב, הוא חלק ממני. הסרט הוא מעין הערכה מחודשת, עבור כובי דהינירו ועבורי, של כל מערכת הערכים שבתוכה אנו חיים.“

בן כרך קומה, עיניים מרצדות, מוזק, תמיד בתנועה. לא רק המלים, אלא גם הבעת-הפנים, תנועות-הידיים, המבט, הכל נועד לבטא את המסר — זהו מארי טין סקורסזה, אחד היוצרים החשובים ביותר של הקולנוע היום בעולם. סירטו האחרון, מלך הקומדיה, יצא בכורה עולמית לפני כמה שבועות בתל- אביב, הוא בא לישראל כדי לחפש אתרי צילום לסרט הבא שלו, עיבוד שכתב פול שרדר (הבימאי של קוללת אנשי החתול, שבבורתו נערכת השבוע, התס- ריטאי של נהג מוניות) לרומן של ניקוס קאזאנצאקיס — הפיתוי האחרון של ישו. סרט זה הוא גירסה אישית מאוד של מחבר זרבה היווני לימי האחרונים של ישו הנוצרי.

סיחה עם סקורסזה, בימיו העסוקים האלה, חייבת להתחיל במלך הקומדיה, שטרם נפגש עם הקול האמריקאי ועם הביקורת שם. מה בקשר לשמועות השר- נות כאילו הוא מתכוון להכניס עוד שני נויים בסרט, לפני הפצתו מעבר לאוקיי- נוס?

„מה שהוצג כאן, גירסה של 104 דקות, זה הסרט שיוצג בכל העולם.“ הוא מבי- טח.

„פול צימרמן, מחבר התסריט, כתב רומן שלם שלא התפרסם עדיין, ושם יש חומר נוסף. לא תמיד לרוחי, למשל, יש שם אינפורמציה על ליל-אהבים בין מארשה, החוטפת, ובין ג'רי הנחטף, שני תיים לפני שמתחילה עלילת-הסרט. לדע- תי, זה פוגם בדמות של מארשה, שאינה רודת אחרי כוכבי-טלוויזיה משום שהיא עלתה עימו פעם, אלא משום שהיא גרופי אמיתית, ובתור שכזאת היא רוצה בו, וזהו זה.“

„זה נכון, שתוך כדי הסרטה מסרנו לשחקנים חומר-רקע על הדמויות, שלא מצאתי לנכון להכניס בסרט. זה נועד רק להבהיר להם את אופי הדמות.“ אם עריכת הסרט דרשה זמן רב כלי- כך, זה אולי משום שסקורסזה עבר פרשה מישפחתית בזמן הזה, וחץ מזה, הוא טיפל כאן אולי בנושא הקרוב ביותר